

šestdesetih let bodo slovensko literarno zgodovino v prihodnje gotovo zaposlovala z vprašanjem, kdaj pravzaprav je na slovensko literaturo začel vplivati eksistencializem. Tretji, najmlajši, pa motivno-tematsko ravno tako izhajajo iz okolja, v katerem živijo, vendar niso več zdomci. Najvidnejša v tej generaciji sta pisateljica Vlady Kociancich ter pesnik in pisatelj Pavle Štrukelj. V njunih tekstih se pozna vpliv južnoameriške literature, medtem ko vse oziroma skorajda vse že pišeta v španščini. (Vid Snoj)

Goran Rem: ZADOVOLJŠTINA U TEKSTU, RZ RK SSOH (Biblioteka Quorum), Zagreb 1989. Letnici izida te knjige ni verjeti. Izšla je namreč leta 1992, potem ko je najprej obtičala v korekturah pri založniku, ki se je do lani ne samo preimenoval, ampak celo preoblikoval, tako da pravzaprav nima naslednika in so ga v tiskarno spravili tisti navdušenci, ki niso dovolili, da bi njihova ustvarjalna prizadevanja onemogočila kakršnakoli posledica spreminjanja oblasti. Prav najbolj radikalna posledica tega spreminjanja - vojna - pa je vzrok, da o knjigi skorajda ni bilo zapisov ne v hrvaških ne v drugih občilih nekdanj skupnega jugoslovanskega prostora. Rem je namreč sestavil pesniško antologijo takratne Jugoslavije tako, da je zbral besedila in svoje eseje o njih po ključu lastnega užitka, ki ga v uvodu razlaga kot "grozeč upor, ki je s paradoksalnostjo mesta obračuna spodbujen k novi hiperprodukciji, omeščani z melanholijo." Z očmi bralca: Rem išče rok senzibilnost v poeziji. Da to ni ezoterično dejanje, potrjuje dejstvo, da v teh mesecih literarne večere v osiješkem Domu mladih, ki jih izmenjuje z rok koncerti organizira prav Rem, obišče vsakič več kot sto petdeset ljudi. (Virna Lešnik)

Ciril Ribičič: RAD SEM JIH IMEL. Devetdeset dni volilnega imenika 1992. Karikature Franco Juri. Založba Mihelač, Ljubljana 1993. "Slovenija resda ni raj za kmete, študente, železničarje, rudarje, zdravnike, sodnike, upokojence itn., je pa obljubljen deželca za politike," je v eni od majskih Mladin zapisal Bernard Nežmah. In res, poleg vsega je razvila tudi svoj še-preden-sestopim (sem odstavljen, se poslovim, zapustim, umaknem)-iz politike-napišem-knjigo žanr, izdam morje svinjarij, ki so jih počeli drugi, sprožim s tem val škandalov, populariziram samega sebe in sploh vsak dan znova skrbim za to, da se me bodo ljudje spominjali. Torej žanr, ki ga v tujini ne poznajo, saj tam politiki pišejo spomine, vozeč se po upokojenskih tirih. Ribičičev prispevek v to zbirko, ki ji bo morala klasifikacija NUK nameniti posebne oznake, pa se vendar na neki način od svojih predhodnikov razločuje: nobenih škandalov, nobenih pikantnosti, nikakršnih namigovanj kdo, kdaj, s kom in zakaj... in kljub temu da ves čas govori o sebi, bi se težko zabavali nad njegovo samoljubnostjo ali narcisoidno nekritičnostjo. Ribičič je kvečjemu osebno prizadet nad zmuzljivostjo in pragmatičnostjo bivšega predsednika svoje stranke, sedaj predsednika republike, čigar ljubezen do predvčerajšnjih komunistov in včerajšnjih prenoviteljev je doživela klavno ohladitev. In Ribičič je tudi res edini, ki ne laže, ko za vse svoje politične zaveznike in sovražnike zapiše: Rad sem jih imel. V tem najbrž tiči tudi skrivnost, zakaj se knjiga ni uvrstila med uspešnice. (Pina Kek)